

De dorpswinkel

van Madame Josette

Julia Stagg

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Parisian's Return

Uitgave

First published in Great Britain in 2012 by Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Copyright © 2012 by Julia Stagg

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Yvonne de Swart

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagillustratie

Herve Hughes/Hemis/Corbis

Foto auteur

Mark Stickland

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3456 2

D/2012/8899/65

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Stephanie Morvan had nog nooit eerder iemand vermoord. Althans niet dat ze wist. Ze had er wel eens op los gescholden tijdens woede-uitbarstingen, maar ze had het nooit zover laten komen dat ze haar werkelijke kracht had leren kennen. Bovendien was het nooit haar bedoeling dat haar verwensingen fataal zouden zijn. Normaal gesproken wenste ze een ander alleen onbeduidende ongemakken toe, zoals aambeien of een slechte adem. Voor zover ze wist, had ze geen moord op haar geweten.

Tot dit moment.

Ze keek naar de in lycra gehulde gestalte die languit op de koude vloer van het café lag. Het lichaam onder de dunne stof was vel over been.

Vervolgens keek ze naar het wapen in haar linkerhand. Wie had kunnen vermoeden dat zoiets onschuldigs zo dodelijk kon zijn?

Toen ze tijdens het feestje in de Auberge des Deux Vallées bijna door het brood en de wijn heen waren, had ze aangeboden naar de dorpswinkel even verderop te lopen om nog wat te halen. Josette had haar de sleutels gegeven en de locoburgemeester, Christian Dupuy, was met haar meegegaan. Maar omdat Christian onder-

weg door een buurman werd opgehouden die hem iets wilde vragen over de volgende vergadering van de Conseil Municipal, was hij er niet bij toen ze bij de winkel aankwam en het tot haar doordrong dat er iets niet in de haak was.

Het gebouw zag er anders uit dan anders, de strakke symmetrie werd verstoord doordat de luiken van het café openstonden en die voor het winkelraam potdicht zaten.

En er was nog iets wat niet klopte.

De deur. Die stond op een kier. En als Stephanie zich niet vergiste, hoorde ze iets of iemand binnen.

Ze glipte de smalle opening tussen de deur en de deurpost door, probeerde de nieuwe bel die Josette onlangs had geïnstalleerd niet te laten rinkelen en bleef een paar tellen staan; in het halfduister van de winkel zag ze geen steek.

Helemaal niets. Er was alleen de geur van vers brood en kruidige *saucisson* vermengd met de grondlucht van aardappelen.

Stephanie probeerde zichzelf er net van te overtuigen dat Josette gewoon vergeten was de deur goed te sluiten toen het gekraak van vloerplanken haar nekharen rechtoreind deed staan.

Er was iemand in het café, de ruimte naast de winkel. En aangezien bijna het hele dorp in de Auberge zat om de heropening te vieren, was dit bepaald geen goed teken.

Zonder erbij na te denken tastte Stephanie om zich heen om iets te pakken waarmee ze zich mee kon verdedigen. Haar handen raakten de koude bovenkant van de koelkast, gleden over de mand met eieren en reikten naar de staande messenkast die vrijwel midden in de winkel stond. Zacht gleden haar vingers over het glas, hoewel ze heel goed wist dat Josette de kast altijd op slot had. En het had even weinig zin de messenkast bij de kassa te proberen.

Ze sloop verder naar rechts waar ze het vlechtwerk van een tenen mand voelde.

Opnieuw kwam er geluid uit de bar, harder dit keer. Een metaalachtig klik-klak, klik-klak. Het kwam in haar richting.

Een golf van paniek welde op in haar borst, zo hevig als ze in jaren niet had gevoeld. Niet sinds ze met haar dochter Chloé, toen nog een peuter, uit Finistère was gevlucht.

Buiten zichzelf van angst deed ze een greep in de mand, haar vingers zoekend en keurend in een poging een goede te vinden. Ja, deze! Minstens drie dagen oud. Ze pakte hem beet en liep in de richting van de deur die de winkel van de bar scheidde. De deur die langzaam openging.

Ze nam haar positie in; zwakke stralen winters zonlicht schenen door de groter wordende deuropening naar binnen, losten de duisternis waarin ze zich schuilhield op en lieten het silhouet van een uiterst weerzinwekkend wezen zien.

Hij was lang, zelfs voor haar, en kon met zijn misvormde kop amper onder de deurpost door. Het zwarte, bedekte hoofd draaide zich langzaam om en diepliggende ogen in witte kringen werden zichtbaar. Hij stapte over de drempel, zijn spillebenen eindigden in gespleten hoeven die op de leistenen vloertegels van de winkel klakten. Terwijl ze haar arm ophief om toe te slaan stak hij zijn kreeftachtige klauwen naar haar uit, een fel rood lichtje knipperde aan wat ze vermoedde dat zijn staart was.

Voordat hij dichterbij kon komen zwaaide Stephanie met al haar roodharig temperament haar linkerarm omhoog en sloeg luid gillend haar geïmproviseerde wapenstok in het gezicht van het monster. Ze voelde de zachte weerstand van vlees en kraakbeen alvorens het beest zijn evenwicht verloor, achterover het café in tuimelde en met zijn kop keihard op de vloerplanken terechtkwam.

In de stilte die volgde op het moment dat ze haar vergissing beseftte, had ze kunnen zweren dat ze vanaf de lege stoel bij de open haard gelach hoorde.

Hoe vaak zijn leraren het hem ook hadden gezegd, Christian Dupuy had zichzelf nooit als een geboren leider gezien. Hij had

altijd gedacht dat hun opmerkingen eenvoudigweg aan zijn postuur toe te schrijven waren, omdat hij boven zijn medeleerlingen en na enige tijd boven de leraren uittorende en zijn enorme lichaam, nog lang voor zijn hersenen dat deden, de grenzen van de kleine school in de bergen overschreed. Het was dus ook nooit zijn doel geweest een publiek figuur te worden en het was met een zekere tegenzin dat hij zich verkiesbaar had gesteld voor de Conseil Municipal, het bestuurslichaam van de gemeente Fogas, die uit de drie dorpen Fogas, Picarets en La Rivière bestond. Maar nu hij eenmaal tot gemeenteraadslid was verkozen, deed hij zijn uiterste best de dorpelingen zo goed mogelijk te helpen.

Het was dan ook geen verrassing, behalve voor hemzelf, dat hij, de verlegen boer, tijdens de laatste burgemeestersverkiezingen tot locoburgemeester was verkozen. En voor zijn burens en vrienden was het evenmin een verrassing dat de burgemeester, Serge Papon, nog diezelfde middag bekend had gemaakt dat Christian hem zou waarnemen omdat hij na de dood van zijn vrouw een lange vakantie nam.

Terwijl hij bij de brug in La Rivière met Philippe Galy over de laatste politieke ontwikkelingen in Fogas stond te praten, ging Christian niet al te zeer gebukt onder de mantel van de macht die op zijn schouders rustte. Het was niet iets wat hem overmatig bezighield, hoewel hij wel enigszins ongerust was over de reactie van de andere locoburgemeester, Pascal Souquet, als die het nieuws zou horen. Christian wist immers hoe ambitieus Pascal was. Om van zijn vrouw nog maar te zwijgen.

Maar toen Stephanies geschreeuw door de namiddaglucht sneed als een ijskoude wind vanaf de Mont Valier, spreidde Christian instinctief de eigenschappen tentoon die zijn leraren al vroeg in hem hadden ontdekt. Nog voordat haar aanvaller de grond had geraakt, beval Christian, terwijl hij zich naar de dorpswinkel haastte, Philippe om hulp uit de Auberge te halen. Met grote stappen beende hij de brug over, waarbij er door de trillingen uit de

barsten in de stenen kluiten aarde loskwamen die in de stroom eronder vielen en vervolgens door de brullende rivier naast de weg meegevoerd werden.

Christian bleef rennen, voortgejaagd door de wetenschap dat Stephanie niet het type was om te gaan gillen. In al die jaren dat hij haar kende had hij zijn vriendin maar één keer zien huilen. Hij was zich ervan bewust dat ze een vurig karakter had, maar hij wist niet wat hij zag toen hij de winkel binnenstormde en Stephanie bij een liggende gestalte aantrof met een kromme baguette in haar hand.

‘Wat is hier in vredesnaam...?’

Verwilderd keek Stephanie hem aan, en bij het zien van haar woeste blik deed Christian een stap achteruit.

‘Hij kwam op me af... vanuit het niets... jezus! Heb ik hem vermoord?’

Ze haalde een trillende hand door haar haar toen Christian knielde en zijn vingers onder het bandje van de helm van de liggende figuur stak. Hij was opgelucht een zwakke hartslag te voelen.

‘Niets aan de hand. Hij is gewoon bewusteloos. Zijn helm is denk ik zijn redding geweest. ‘Weet je wie het is?’

‘Geen idee. Ik dacht dat het een monster was...’ Ze begon te stamelen omdat ze beseftte hoe stom het klonk, nu duidelijk was dat het om een mens ging.

Maar Christian begreep dat je je gemakkelijk kon vergissen. De man op de grond was lang en broodmager, zijn skeletachtige lijf werd door een nauwsluitend lycra pak geaccentueerd. Onder zijn helm bedekte een wollen bivakmuts zijn hele gezicht op zijn ogen na, en aan zijn handen had hij klauwachtige handschoenen. Zijn zwarte legging stak in grote overschoenen die weer over speciale schoenen pasten met in het midden op de zool een kliksysteem. En van onder zijn lichaam kwam de flauwe gloed van een rood lichtje.

‘Waarom zou iemand in een café inbreken in wielerkleding?’

Voor Stephanie kon antwoorden, werd de ruimte gevuld door opgewonden stemmen van de feestgangers uit de Auberge die binnen kwamen stormen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Josette Servat, die zich enigszins buiten adem van het rennen naar voren drong.

‘Stephanie heeft een indringer betrapt. Ze heeft hem met een van je baguettes tegen de grond geslagen!’

‘Godallemachtig!’ René de loodgieter wees naar het brood in Stephanies hand. ‘Het is nog niet eens gebroken! Je zou je voorraad eens wat vaker moeten verversen, Josette,’ grapte hij, tot ieders hilariteit.

‘Maar wie is het?’ Josette duwde haar bril verder op haar neus en bukte zich voorover om het slachtoffer beter te kunnen bekijken. ‘We moeten zijn bivakmuts afdoen.’

Met langzame bewegingen nam Christian de helm van zijn hoofd en legde hem opzij. Vervolgens trok hij voorzichtig de bivakmuts van het gezicht van de man, waarna een puntige kin, dunne lippen, bleke wangen en hoge jukbeenderen tevoorschijn kwamen. Terwijl de muts van het hoofd van de man werd afgestroopt, kwam zijn dunne, zwarte haar door de statische elektriciteit omhoog. Het was het enige teken van leven. Josette hapte naar adem.

‘Wat is er?’ vroeg Christian. René stak zijn arm uit om Josette die terugdeinsde op te vangen. ‘Ken je hem soms?’

Ze knikte, alle kleur was uit haar gezicht verdwenen. ‘Ja. Ik ken hem. Het is Fabian Servat. Een neef van Jacques.’

Ze wierp een blik naar het hoekje bij de open haard waar alleen zij de geest van haar overleden man kon zien die zich in stilte een kriek lachte. Ze voelde een steek van ergernis. Snapte hij dan niet dat dit een serieuze zaak was?

‘Fabian? God, ik zou hem niet herkend hebben.’ Christian probeerde het bleke gezicht in verband te brengen met de jongen die hij jaren geleden gekend had. ‘Verwachtte je hem?’

Josette schudde haar hoofd. Maar dat klopte niet helemaal.

Als enig kind van Jacques' broer had Fabian toen hij als kind de lange zomervakanties in La Rivière doorbracht een belangrijke rol in hun leven gespeeld. Jacques was dol op hem geweest. Maar toen hij volwassen werd veranderde Fabian van een leergierige jongen, die graag in de winkel hielp, in een arrogante man voor wie maar één ding belangrijk was: rijk worden. Zijn bezoeken werden steeds onaangener tot dat hij, jaren na de dood van zijn vader, de kleine dorpswinkel in het departement Ariège in de Pyreneeën helemaal niet meer bezocht, omdat hij zijn vakanties liever aan de Côte d'Azur doorbracht. Jacques had een zucht van verlichting geslaakt; langzaam maar zeker had hij de pest gekregen aan zijn neef die zich in de financiële wereld had gestort met zijn werk op een investeringsbank en die zich het daarbij behorende gedrag had eigen gemaakt.

De laatste keer dat Josette iets van hem had gehoord was na Jacques' overlijden, afgelopen zomer. Fabian had een condoleancekaart gestuurd met een of andere plichtmatige tekst, en dat was het. Geen woord meer. Waar ze blij om was. En dat wist hij.

Maar nu was hij hier. Languit liggend aan haar voeten, terwijl zijn gezicht tekenen van leven begon te vertonen en zijn ogen onder zijn oogleden heen en weer schoten.

En Josette, normaal gesproken niet tot geweld geneigd, wenste dat Stephanie hem harder had geslagen. Hem tot moes had geslagen.

Er kon maar één reden zijn waarom hij na al die tijd weer kwam opdagen en dat moment had ze sinds Jacques' overlijden gevreesd. Terwijl de maanden zonder enige contact voorbijgingen, was ze langzaam maar zeker gaan geloven dat haar toekomst veilig was. Ze had haar hele volwassen leven dag en nacht in de winkel gewerkt. Ze kende niet anders. Het was haar thuis. En nu...? Waarschijnlijk kwam nu alles op losse schroeven te staan.

'Ik denk dat hij bijkomt,' zei Christian toen de figuur op de

grond een laag gekreun voortbracht. ‘Een beetje achteruit, graag. Maak wat ruimte!’

Tegen hun zin weken de dorpelingen achteruit en ze strekten hun nek om alles goed te kunnen zien terwijl de onbekende man zich krampachtig begon te bewegen en harder ging kreunen. Zijn ledematen schokten een paar keer, hij sperde zijn ogen wijdopen en op het moment dat hij weer bij bewustzijn kwam, viel zijn donkerbruine blik op Stephanie.

‘Shit!’ riep Fabian, terwijl hij op zijn achterste achteruit schoof, waarbij hij zich met zijn lange benen als een krab van de vuurrode schoonheid verwijderde die met het wapen in haar hand over hem heen gebogen stond. Maar hij kon nergens heen vanwege de dikke poten van de lange tafel die midden in het café stond.

Hij deed een wanhopige poging op te staan, maar door het kliksysteem onder zijn schoenen bleef hij uitglijden tot René een sterke arm uitstak en hem overeind trok. Daar stond hij, licht wankelend, terwijl zijn hoofd zich aan de plotselinge verandering van houding probeerde aan te passen, en met een van angst vertrokken gezicht wees hij met zijn handschoen in de richting van Stephanie.

‘Zij probeerde me te vermoorden!’ gilde hij tegen niemand in het bijzonder.

‘Probeerde *ik* je te vermoorden? Jij was degene die hier in het donker rondsloopt! Wat moest ik daar wel niet van denken!’

Hij kromp ineen toen ze naar voren stapte en onwillekeurig met de baguette zwaaide, waarbij haar armbanden vervaarlijk rinkelend over haar arm gleden.

‘Uit de buurt blijven, kreng!’ Hij hield zijn stakerige armen voor zijn gezicht waarbij hij meer van een bidsprinkhaan weg had dan van Karate Kid.

‘In godsnaam, Fabian! Rustig!’ Josette legde een kalmerende hand op hem, en opgelucht ging zijn blik naar de kleine gestalte van zijn tante.

‘Tante Josette. Gelukkig ben jij er. Dat idiote mens probeerde me te vermoorden.’

‘Dan ken je Stephanie nog niet,’ snauwde Annie Estaque, die tussen de omstanders stond. ‘Als ze dat echt geprobeerd had, was je morrsdood geweest!’

Lachsalvo’s volgden op Annies woorden, maar haar sterke Ariègeaccent drong niet tot Fabians gevoelige Parijse oortjes door.

‘Sorry, wat zei je?’

‘Huh! Dat je me na al die jarren nog niet verrstaat. Terrwijl ik een nieuw gebit heb!’

Nog meer gelach.

Fabian wist zich geen raad van frustratie. Bovendien werd hij misselijk van de vage koeienlucht rond de oude vrouw. Hij kon zich haar goed herinneren van de talloze zomers die hij hier in de bergen had doorgebracht. En hij herinnerde zich die geur. Op het platteland veranderden de dingen blijkbaar maar langzaam.

Terwijl het geplaag om hem heen bleef doorgaan, streek hij over zijn achterhoofd, waar een doffe pijn klopte en hij de contouren van een bult voelde opkomen.

Het was niet het onthaal dat hij zich had voorgesteld, dacht hij verongelijkt. Begroet door een duivelin die een ijzeren staaf hanteerde en hem vervolgens ook nog eens belachelijk maakte. Alsof hij weer kind was.

Josette, die begreep dat hij het moeilijk had, voelde een steek van medelijden. Hij was tenslotte Jacques’ neef en misschien hadden de jaren hem milder gemaakt.

‘En, Fabian,’ vervolgde ze vriendelijk, haar stem maakte een eind aan het gelach. ‘Wat brengt je terug naar Fogas?’

Fabian knipperde met zijn ogen. ‘Heb je de brief niet gekregen? De brief van mijn notaris?’

‘Nee.’ Koude vingers van angst kropen over haar rug.

‘Nou, dat is jammer. In die brief wordt namelijk alles uitgelegd. Al dat juridische jargon. Ik wil redelijk zijn. De marktprijs betalen.’

Natuurlijk mag je blijven. Zolang je maar wilt. Ik weet zeker dat we het samen goed kunnen vinden. Heel goed zelfs.'

Hij glimlachte om zijn woorden te benadrukken, maar Josette zag het niet. Met een angstige uitdrukking op haar gezicht staarde ze naar de open haard. Jacques keek haar geschrokken aan, zijn grijze haar stond rechtovoreind en zijn gezicht was zo wit als een geest maar kon zijn.

'Sorry, Josette. Waar heeft hij het over? Ga je ons verlaten?' vroeg Christian, nu de rollen waren omgedraaid en de dorpelingen hun best moesten doen om het te kunnen volgen.

'Nee, ik ga helemaal niet weg,' antwoordde ze. Het trillen van haar stem verried haar onzekerheid.

'Maar wat is er dan...'

Josette onderbrak hem, haar scherpe toon in sterk contrast met haar hartelijkheid van zo-even. 'Leg het eens uit, Fabian.'

Fabian kuchte zenuwachtig bij de ongewenste aandacht van al die ogen die op hem gericht waren.

'Het is heel eenvoudig. Er valt niet veel uit te leggen. Ik ben aan verandering toe. Een nieuw leven, zeg maar. Dacht dat dit een ideale...'

Annie snoof. 'Grrrote goedheid. Drrraai niet als een Parrrijze-naarr om de hete brrrij heen, zeg gewoon waarr het op staat, man!'

'Wat hij probeert te zeggen,' zei Josette, die met haar handen steun bij de tafel zocht, 'is dat hij hier de winkel komt overnemen. Klopt dat, Fabian?'

Fabian knikte en in de stilte die op dit nieuws volgde, vroeg hij zich af hoeveel tijd hij nodig zou hebben om de dorpelingen voor zich te winnen.